

Egész nap üldögél, kivéve, ha fuvarja van. Bal lábát kilógatja a járgányból, lefitymálva nézi a járókelőket, pénteken délelőtt bután vihog a rádióban puffogatott ócska, bunkó poénokon. Általában délelőtt vagy a déli csúcsforgalomra érkezik a megállóhelyre, s igyekszik diktálni a forgalmat. **Mert ahhoz ő ért a legjobban.**

Régóta „takszizik”, ahogy mondja, ott volt az első maszekek között: néha bánja, néha nem – székel támadt, székel bánja. Mert ő is székel, csupán a névnapozási ihajcsuhajról néha elszólítja a kötelesség, aminek örvend, mert

mindig jól jön egy kis pénz.

A pénz, amelyből az óra bekapcsolását mellőzve annyit elkér, amennyit nem szégyell. Ha fuvar végén az „elromlott” taxiórát bámulva saccolod, hogy kábé hat lej a viteldíj (és mondd is neki), **rögtön rávágja, hogy hét.**

Ha viszont megpróbálsz megkérdezni, hogy miért van az, hogy például egy másik városban említett összeg töredékéért visznek ugyanennyit, felforr az agyvize, úgy kivörösödik, hogy sötétben is látod, bosszúsan piszkálgatja körmét. De készségesen elmagyarázza.

„Tuggya hogy van, fiatalember: né, ha én kiállok éccaka ide a köszpomba s minden, s ha főszámítottam a bezzint s a kocsikopást s minden, s főszámítottam asztot az alkatrészt s gumit s mindent, amit beléjjeteszek, értijé, akkó mán ott van, hogy el kell hogy kérhessek ennyit, me hanem nem éri meg... Tuggya hogy van ezzel a takszizással, fiatalember...”

Már hogyne tudnánk. **Senki sem utálja jobban nála a konkurenciát.** Amikor pár évvel ezelőtt először észrevett egy ismerős autót Taxi-felirattal és eljutott az agyáig, hogy rajtuk kívül más is érdemesnek látta taxizni, kiugrott a wunderbaumozott kocsiból és úgy futkorászott fel-alá a városháza előtt, mint egy mérgezett pocegér. Ugyanis éktelen haragra gerjedt, hogy ezt más hogy képzei?!

Habzó szájjal leste a nála sokkal fiatalabb és udvariasabb, a város más pontjain furikázó taxisofőröket, akik az általa diktált csillagászati összegnél kevesebbért fuvarozták az embereket. Aztán belenyugodott. Néha beleszundít a nappalba vagy az éjszakába.

Én jövők a sorban!

„Kolléga”, de az utasok felett vagy mellett pillanatok alatt összeveszik. Hogy „én jövők a sórba, te, s várd ki a sorodot, s ne ájj elémbe bé, te, me' minnyá megvágla...”.

Műveletlenségben, panaszkodásban, okoskodásban, durvaságban egyenesen legyőzhetetlen. A lakótelep közepén kipattan a bűdös kocsijából és úgy követeli a pénzt utasától. Aki inkább kifizeti, mert a hangos ordibálásra már nyílnak az ablakok, fordulnak az emberek. Inkább a több fizetés, mint a szégyen. Maszekünk a kiordított pénzt zsebre vágja, majd a „**Nem ma szálltam le a falvédőről!**” búcsúmonddal elhúáz, mint a vadludak. „Köcsög!” – szól utána egy járókelő.

Esténként a szokásos unalmas szöveg: felvitték a benzin árát, kevés a pénz, rosszak az emberek, rosszak az utak – **sok a baj, nagy a baj, minden baj.** A rendőrök „őtöt is szívassák”, pedig éjszakánként nagy a baj, mert sokszor nem akarnak fizetni, csúnyán beszélnek vele, **leköcsögözik.**

„Demicsinájj? Mekkeléllnivalamiból.”

Ennyi a baj.